

Phụ Nữ Trong Chức Vụ Của Đức Chúa Giê-su

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Nay: Lu-ca 1:39-55; Lu-ca 2:36-38; Lu-ca 7:11-17, 36-50; Rô-ma 10:17; Lu-ca 8:1-3; Lu-ca 18:1-8.

Câu Gốc: “Bởi tin Đức Chúa Giê-su Christ, nên hết cả anh chị em đều là con của Đức Chúa Trời . . . Tại đây không còn chia ra người Giu-đa hoặc người Gờ-réc; không còn người tôi mọi, hoặc người tự chủ; không còn đàn ông hoặc đàn bà. Vì anh chị em thuộc về Đấng Christ, anh chị em tất cả đều làm một” (Ga-la-ti 3:26-28).

Phúc Âm của Lu-ca có khi còn được gọi là “Phúc Âm Của Phụ Nữ.” Ấy là vì sách Lu-ca kể lại rất nhiều về lòng yêu mến và chăm gìn của Đức Chúa Giê-su đối với những người đàn bà và hoàn cảnh của họ trong mục vụ của Chúa. Sách Lu-ca cũng cho thấy sự tham gia của phụ nữ trong thời gian Đức Chúa Giê-su hầu việc Đức Chúa Cha nơi trần thế.

Trong thời Đức Chúa Giê-su, và cho đến cả hôm nay, vẫn còn một số văn hóa xem phụ nữ chỉ là thành phần không đáng kể và họ không được xem ngang hàng với nam giới. Văn hóa của người Do Thái thời ấy, có những người đàn ông đã nói, cảm tạ Chúa vì chúng tôi đã không sinh ra là người nô lệ, người ngoại giáo, hoặc là một người đàn bà! Văn hóa của Hy-Lạp và La Mã thì lại càng đối đãi phụ nữ còn tệ hơn. Đàn ông La Mã thời ấy thường xem người vợ chỉ là để sinh con cái cho mình để họ truyền tài sản cho; và người chồng thường có vài người tình nhân để thỏa mãn thú vui lỗi của mình.

Nhiều văn hóa loài người xem người đàn bà không đáng kể. Nhưng Đức Chúa Giê-su mang tin lành đến cho nữ giới vì họ là, con gái của Áp-ra-ham (Lu-ca 13:16). Đối với phụ nữ thời ấy, phải thật là một điều vui mừng vì Chúa vẫn kể và gọi họ là con cái của dòng dõi được chọn. Với Đức Chúa Giê-su và trong Ngài, Ngài xem chúng ta, đàn ông hay đàn bà, hết cả đều là con cái của Đức Chúa Trời và bình đẳng như nhau.

Phụ Nữ Vui Mừng Chào Đón Sự Giáng Trần Lần Thứ Nhất Của Đức Chúa Giê-su

Chỉ có Lu-ca là tác giả ghi lại sự vui mừng của những người đàn bà khi Con của Đức Chúa Trời nhập thể giáng trần để làm tròn phận sự Cha Ngài đã dự định dựng cứu nhân loại và để hoàn tất niềm hy vọng dân Ngài đặt nơi Đấng Mê-si. Các phụ nữ này không hoàn toàn hiểu hết chương trình của Đức Chúa Trời, nhưng những lời và hành động của họ cho thấy đức tin họ có nơi hành động của Đức Chúa Trời.

Hãy Đọc Lu-ca 1:39-45 về cuộc thăm viếng của Ê-li-sa-bết và Ma-ri. Những lời nào của bà Ê-li-sa-bết cho thấy bà hiểu được những điều trọng đại sắp xảy đến?

Khi Ê-li-sa-bết dứt lời, đến phiên Ma-ri cất tiếng (Lu-ca 1:46-55). Những lời ca ngợi của Ma-ri là các lời đã ghi trong Kinh Thánh Cựu Ước. Điều này cho thấy Ma-ri là một người học biết và yêu mến lời Chúa rất nhiều, và chứng tỏ bà xứng đáng được chọn để làm mẹ của Đức Chúa Giê-su. Lời ca của Ma-ri không chỉ từ sự học hỏi Kinh Thánh mà thôi mà còn nói lên mối tương quan sâu đậm bà có với Đức Chúa Trời. Bài ca này cũng cho thấy bà có một lòng tin tưởng nơi Đức Giê-hô-va và niềm tin bà nối liền với niềm hy vọng của Áp-ra-ham.

Hãy Đọc Lu-ca 2:36-38. Điều quan trọng nào đã được nhắc đến trong câu chuyện của bà An-na trong đền thờ?

Một người đàn bà cao tuổi nhận biết được phép lạ. Từ đây bà đã nhất quyết rao giảng về Đấng Cứu Thế cho mọi người đến nơi đền thờ. Bà đích thực là người phụ nữ đầu tiên rao giảng tin lành của Chúa!

Hãy thử tưởng tượng sự diệu kỳ trong lòng của các người đàn bà này khi thấy những điều xảy đến quanh họ. Làm thế nào cho chúng ta cũng giữ mãi được sự diệu kỳ về lẽ thật nhiệm mầu mà chúng ta đã tuyên bố với mọi người?

Phụ Nữ Và Mục Vụ Chữa Bệnh Của Đức Chúa Giê-su

Đọc Lu-ca 7:11-17, câu chuyện về phép lạ tại Na-in. Người đàn bà ở đây, một bà góa nghèo, mà còn phải hứng chịu thêm sự khổ nạn là cái chết của đứa con trai duy nhất của bà. Một đám đông đang ở cùng với bà trong tang lễ của người thanh niên. Đối với bà, mất đi người con trai còn có nghĩa là tương lai của bà càng bế tắc và tuyệt vọng hơn.

Nhưng đám tang đang chuyển hành trên con đường đi ra khỏi thành, thì có một đám đông khác đang đi vào thành. Đoàn người đi ra, dẫn đầu bởi sự chết và chiếc quan tài. Đoàn người đi vào dẫn đầu bởi sự sống và Đấng Tạo Hóa. Khi hai đoàn người gặp nhau, Đức Chúa Giê-su có thể nhìn thấy sự thống khổ và niềm tuyệt vọng của người mẹ, lòng Ngài tràn đầy thương xót. Ngài phán, “Đừng khóc nữa.” Nếu đó là lời khuyên của một ai khác, thì lời ấy chẳng giúp ích gì, nhưng đây là lời của Đấng Cứu Thế. Lời “Đừng khóc nữa” của Ngài như gỡ đi tấm màn đen tối của sự chết và gánh nặng của tấm lòng đau thương. Ngài đưa tay ra rờ chiếc quan tài và ra lệnh cho người thanh niên sống lại. Đối với phong tục Do Thái, rờ người chết là một điều ô uế. Nhưng với Đức Chúa Giê-su, sự nhân từ quan trọng hơn lễ nghi; và đáp ứng nhu cầu của con người quan trọng hơn chỉ là vâng giữ một mớ luật lệ.

Trước mặt dân thành Na-in, họ đã chứng kiến một phép lạ diệu kỳ, và nhận được một sứ điệp tuyệt vời: Dưới mắt Chúa, đàn bà cũng biết thống khổ như đàn ông; và Đức Chúa Giê-su là Đấng có quyền để thống trị sự chết.

Đọc câu chuyện của Giai-ru người cai nhà hội ghi lại trong Lu-ca 8:41, 42, 49-56.

Trong hai câu chuyện này, chúng ta thấy quyền lực của lời Đức Chúa Giê-su phán đã mang đứa con trai của bà góa cũng như đứa con gái của Giai-ru sống lại. Các phép lạ diệu kỳ này cho thấy lòng Đức Chúa Giê-su tha thiết với những bậc làm cha mẹ. Ngài hiểu thế nào là sự thương đau họ gánh chịu. Hai câu chuyện này cũng chỉ cho chúng ta thấy được quyền năng không giới hạn của Đức Chúa Trời và tình yêu vô bờ của Ngài. Quan trọng hơn hết, chúng ta học được gì trong việc biết trông cậy nơi quyền phép của Chúa cho dầu bất cứ điều chi đến với chúng ta?

Những Người Đàn Bà Với Lòng Biết Ơn Và Đức Tin

Trong Lu-ca 7:36-50, Đức Chúa Giê-su đã biến một bữa tiệc thành một bài học thiêng liêng để mang sự vinh dự đến cho một người đàn bà tội lỗi.

Hãy Đọc Lu-ca 7:36-50. Những bài học nào chúng ta học được qua món quà tạ ân mà người đàn bà dâng cho Chúa, và Đức Chúa Giê-su đã nhận hành động đức tin của nàng như cách nào?

“Dưới mắt loài người, tình trạng của nàng xem chừng như vô vọng. Nhưng Đấng Christ nhìn thấy vẫn còn cơ hội để Ma-ri trở nên người tốt. Ngài nhìn thấy những điểm tốt của cá tính nàng (sự suy nghĩ, lòng cảm xúc, và hành động). Chương trình cứu chuộc là mang niềm hy vọng vô cùng cho con người, dầu họ có ra gì, như đối với Ma-ri. Qua hồng ân của Đức Chúa Giê-su, Ma-ri lột bỏ lớp vỏ xấu xa để cho thấy bản chất tốt lành của Đức Chúa Trời . . . Ma-ri đã là người đầu tiên đến thăm mộ Chúa sau khi Ngài sống lại. Ma-ri là người đầu tiên tuyên báo rằng Đấng Cứu Thế đã phục sinh.” – phỏng trích Ellen G. White, *Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 568.

Trong Lu-ca 8:43-48 là câu chuyện của một người đàn bà gánh chịu thống khổ nhiều năm đã nhận được sự nhân từ của Đấng Cứu Thế. Bệnh tình của bà không ai chữa trị được và nó đã tàn phá thể xác cũng như linh hồn bà. Nhưng sau 12 năm của tuyệt vọng, một niềm hy vọng đã lóe sáng trong lòng bà: “Bà ta nghe về Đức Chúa Giê-su” (Mác 5:27).

Bà ta nghe gì, nhiều hay ít, chúng ta không biết được. Nhưng bà biết là Đức Chúa Giê-su quan tâm đến những kẻ nghèo khó. Bà biết Chúa tiếp nhận những người mà thiên hạ không ai muốn tiếp nhận họ. Ngài đã rờ kẻ phung. Ngài đã biến nước thành rượu. Và hơn hết, Ngài có lòng thương xót với những kẻ tuyệt vọng, và bà là một kẻ tuyệt vọng. Nhưng nghe không chưa đủ. Nghe rồi cần phải có đức tin (Rô-ma 10:17). Và niềm hy vọng ấy đã thúc đẩy bà rờ tròn áo Chúa. Cái rờ ấy đòi hỏi đức tin. Chỉ có đức tin như vậy mới nhận được ơn phước từ Đấng ban cho sự sống: “Đức tin con đã chữa lành con” (Lu-ca 8:48).

Rất dễ cho chúng ta đoán xét người khác. Thường khi chúng ta có thể không nói ra lời, nhưng lòng chúng ta đã đoán xét người ta rồi. Đoán xét lòng thành hay đức tin của người khác là không tốt. Làm thế nào để chúng ta học biết mình phải ngừng để không đoán xét người khác vì chúng ta không thật sự biết mình sẽ làm gì khi mình cũng ở trong hoàn cảnh giống họ?

Các Người Đàn Bà Đi Theo Chúa

Hãy Đọc Lu-ca 10:38-42. Lễ thật thiêng liêng nào chúng ta học được qua câu chuyện này? (Cũng đọc Lu-ca 8:14).

Là người chủ nhà và phải lo thiết đãi Chúa nên Ma-thê phải lo đủ mọi chuyện. Trong lúc Ma-thê phải lo lắng để làm cho buổi tiệc tươm tất và trình trọng thì em của bà là Ma-ri ngồi dưới chân Chúa và lắng nghe Ngài giảng dạy. Ma-thê phàn nàn cùng Chúa về việc này. Đức Chúa Giê-su không rầy Ma-thê vì bà chọn sự bận bịu để lo cho bữa tiệc, nhưng Ngài chỉ ra cho bà thấy chúng ta cần phải đặt những điều quan trọng nhất lên hàng đầu. Thông công với Chúa phải là điều tối quan trọng trong đời sống người môn đồ theo Chúa. Thông công với những người khác chỉ đứng hạng kế.

“Mục tiêu của Đấng Christ cần những người làm việc siêng năng và cẩn trọng. Ngoài kia có rất nhiều Ma-thê đang làm công việc Chúa. Nhưng trước hết, chúng ta cần họ phải ngồi dưới chân Chúa như Ma-ri. Hãy để cho việc làm siêng năng và sức lực chúng ta được làm nên thánh bởi ân điển (quyền năng và lòng nhân từ) của Đấng Christ. Thì từ đó cuộc sống của chúng ta sẽ là một quyền lực làm điều tốt lành mà không chi đánh bại được.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 525.

Hãy Đọc Lu-ca 8:1-3; Lu-ca 23:55, 56; và Lu-ca 24:1-12. Các câu này nói gì về vai trò của phụ nữ trong chức vụ giảng đạo của Đấng Christ?

Khi mục vụ của Đức Chúa Giê-su phát triển, Ngài đi đến mọi làng, mọi thành phố giảng dạy. Ngài có 12 môn đồ cùng đi với Ngài. Sách Lu-ca cũng đã ghi lại lời chứng tỏ rằng có những phụ nữ đã được Chúa chữa lành hoặc làm phép lạ cứu đời họ, hoặc những người cảm động bởi sự dạy dỗ của Ngài. Trong số này cũng có những người đàn bà giàu có đã đi theo Ngài. Đây là một vài dẫn chứng mà Lu-ca đã nhắc đến: (1) những người đã được cứu khỏi quỷ dữ và chữa khỏi bệnh kể cả Ma-ri Ma-đờ-len; (2) Gian-nơ, vợ của Chu-xa là quan nội vụ của vua Hê-rốt; (3) Su-xan-nơ và nhiều người khác nữa giúp của cải cho Ngài.

Chúng ta biết Đức Chúa Giê-su chết cho mỗi một con người. Điều đó giúp chúng ta thấy rằng mỗi một con người đều là bình đẳng trước mặt Chúa. Chúng ta ý thức lễ thật này qua cách chúng ta đối xử với mọi người như thế nào? Làm thế nào để chúng ta biết chắc rằng mình không coi thường người khác?

Trung Tín Trong Sự Cầu Nguyện Và Hy Sinh Trong Sự Dâng Hiến

Lu-ca cho thấy Đức Chúa Giê-su đã dùng hình ảnh hai người đàn bà góa bụa là những người nghèo khổ, bần cùng, và không có quyền hạn gì trong xã hội, để giảng dạy về sự trung tín của đời sống thuộc linh.

Trong chuyện thứ nhất (Lu-ca 18:1-8), Đức Chúa Giê-su nói về một bà góa nghèo khó phải đối đầu với một quan án tàn nhẫn và không công bình. Bà là một nạn nhân của sự gian ác và lường gạt, nhưng bà tin vào sự công bình của luật pháp. Nhưng người quan tòa này không thương người và cũng chẳng kính sợ Đức Chúa Trời, nên ông ta chẳng thèm nghe lời van nài của người đàn bà này. Ông ta không làm đúng luật pháp như Chúa đã đòi hỏi dân Y-sơ-ra-ên phải làm (đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 22:22-24; Thi thiên 68:5; Ê-sai 1:17). Nhưng người đàn bà này có một cách để làm ông ta phải nghe sự kiện của bà, ấy là bà ta kêu nài không ngưng.

Thí dụ này dạy cho chúng ta ba điều: (1) luôn cầu nguyện và đừng bao giờ nản lòng; (2) cầu nguyện có thể thay đổi mọi sự, kể cả tâm lòng gian ác; và (3) một đức tin không nao sồn là một đức tin đắc thắng. Đức tin thật là sự khôn ngoan không cùng của mỗi Cơ Đốc nhân cho dầu đó có nghĩa là chờ đợi không nản lòng cho sự trở lại của Con Người (câu 8).

Trong câu chuyện thứ hai (Lu-ca 21:1-4; Mác 12:41-44), Đức Chúa Giê-su đã phê bình sự giả dối của các thầy thông giáo và người Pha-ri-si; và Ngài đã cho thấy sự khác biệt giữa họ với thế nào là tôn giáo thật của một người đàn bà góa?

Trong Lu-ca 20:47, Đức Chúa Giê-su đã gọi những người lãnh đạo tôn giáo là những kẻ “tức nhà của đờn bà góa.” Họ là những kẻ ra điều mình giữ luật nhưng họ đã phạm luật Kinh Thánh dạy phải nhân lành với những kẻ mồ côi và người góa bụa; và họ dâng hiến để tỏ ra mình là người nhân từ mà thật ra sự dâng hiến của họ chỉ là dâng của thừa không đòi hỏi sự hy sinh của họ. Ngày nay chúng ta cũng thấy điều ấy trong xã hội.

Nhưng Đức Chúa Giê-su đã bảo các môn đồ của mình hãy nhìn biết sự tin kính thật lòng là thế nào qua cách dâng hiến của người đàn bà góa. Khoe khoang về lòng tin của mình của nhóm người đầu và sự hy sinh thật của người đàn bà góa cho thấy điều quan trọng đối với Chúa ấy là không phải chúng ta dâng hiến bao nhiêu nhưng mà sự hy sinh là bao nhiêu chúng ta có cho Ngài.

Bạn nghĩ mình sẵn lòng hy sinh bao nhiêu cho người khác và cho công việc của Chúa?

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Khi Đức Chúa Giê-su gục đầu đau đớn trên cây thập tự, Ngài đã nghĩ đến mẹ mình. Ngài đã hiện ra với những người đàn bà đang than khóc Ngài để ban cho họ tin mừng rằng Đấng Cứu Thế đã sống lại rồi. Cũng cùng Đức Chúa Giê-su ấy là thiết hữu với mỗi người đàn bà ngày nay để hỗ trợ và nắm tay đưa họ đi qua mỗi chận đường của cuộc đời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Adventist Home* (Gia Đình Người Cơ Đốc Phục Lâm), trang 204.

“Chúa có công tác cho mọi người đàn bà cũng như cho các người đàn ông. Họ có thể thay thế Ngài làm công tác trong những lúc cấp bách. Và Ngài làm việc qua họ. Nếu họ có tinh thần trách nhiệm và làm việc dưới ảnh hưởng của Đức Thánh Linh, thì họ đã được trang bị mọi điều cần thiết để hầu việc Ngài. Đấng Cứu Thế cũng sẽ nhìn đến sự hy sinh của những người đàn bà này như những ánh sáng trong sự hầu việc Ngài. Ngài sẽ ban cho họ quyền năng để còn hơn cả những người đàn ông. Phụ nữ có thể làm những mục vụ cho gia đình mà các ông không làm được. Đây là một công việc ảnh hưởng đến đời sống nội tâm của bao người. Họ có thể đến gần tấm lòng của những con người mà các ông không đến được. Công việc Chúa cần sự góp phần của phụ nữ vì đó là cần yếu.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Evangelism* (Truyền Giáo), trang 464, 465.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Một trong những điểm thích thú của các sách Phúc Âm, kể cả sách Lu-ca, ấy là câu chuyện về những người đàn bà là những người đầu tiên biết và rao truyền về sự sống lại của Đức Chúa Giê-su. Những người không tin Đấng Christ đã cho là chuyện Chúa sống lại là không có thật chỉ do các nhà viết sách Phúc Âm bịa ra. Nhưng các người này không hiểu tại sao các tác giả Phúc Âm lại không dùng các nhân vật người nam để thấy Chúa sống lại trước tiên thay vì dùng phụ nữ, vì đàn bà thời ấy không được trọng vọng. Điểm này cũng cho chúng ta thấy nếu chuyện Chúa sống lại là chuyện bịa đặt và muốn được nhiều người tin thì các tác giả Phúc Âm đã dùng các nhân vật đàn ông để dễ dàng cho người ta tin hơn. Thảo luận.
- 2 Trong một xã hội mà đàn bà bị xem thường, Đức Chúa Giê-su đã không xem thường họ, và Ngài đã bày tỏ sự kính trọng họ. Ngài xem họ cũng là những con người đã được Đức Chúa Trời tạo dựng như mọi người đàn ông khác. Người nam cũng như người nữ đều là những người đã được Đức Chúa Trời tạo dựng theo ảnh tượng của Ngài, và dưới mắt Ngài, họ đều bình đẳng như nhau. Người nam và người nữ ngang hàng như nhau trước mặt Chúa, nhưng họ khác nhau. Chúng ta có thể ủng hộ sự bình đẳng của người đàn ông và người đàn bà trước mặt Chúa nhưng đồng thời cũng chấp nhận rằng sự khác nhau của họ là do theo ý Chúa đã dựng nên không?